

ifølge den pligtige at tjene den ved Loven foreffrevne Tid. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at det Ubillige, som den ærede Landstingsmand har fundet deri, at de omhandlede Stillingmand, som under Krigen have gjort en besværlig Tjeneste, nu skulle begynde at opfylde deres egen Bærnepligt, dog idetmindste ikke er tilstede med Hensyn til Alle. For Mange falder det ganske bort. Der er nemlig iblandt de omhandlede Stillingmand ikke saa ganske faa, nemlig 42, som ere fødte i 1829, og disse 42 ere netop paa den sidste Sæssion behandlede som 22aarige. Dernæst er der af de Stillingmand, som ere fødte i det foregaaende Aar, 1828, 72, der paa den foregaaende Sæssion for 1851 skulde have været behandlede som 22aarige; men disse have dog ikke fra den Tid, de skulde have været behandlede som 22aarige paa Sæssionen, gjort nogen besværlig Krigstjeneste, de have rigtignok været til Tjeneste, men Krigen var jo allerede ganske tilende ved Begyndelsen af det forrige Aar. Iøvrigt skal jeg ganske henholde mig til hvad jeg tidligere har bemærket, idet jeg har søgt at vise, at man virkelig har villet vise disse Stillingmand al den Billighed, som man har troet kunde forenes med den Pligt, som var bleven dem paalaagt ved den nye Lov.

Orsted: Ja, jeg har ikke havt de i denne Sag indhentede Erklæringer til Gjennemsyn, men det er kun med Hensyn til det i Notizverne Anførte, at jeg har yttret den Mening, at der har maattet være mere end en enkelt Land- og Søkrigscommissair, som har erklæret sig for, at de omhandlede Personer ikke vare pligtige til at udføre en yderligere Tjeneste end den, de ved Stillingen havde paataget sig, og at der snarere var Formodning for, efter hvad der forelaae, at det var det overveiende Tal. Den ærede Ordfører synes heller ikke i Diebliffet med Bished at erindre, at det efter de Documenter, han har havt til Eftersyn, forholder sig anderledes. Det er iøvrigt No-

get, hvorpaa jeg ikke kan indlade mig, siden jeg ikke har speciel Kundskab dertil. Forsaa vidt han paaberaader sig, at den Autoritet, han har støttet sig til, var ikke blot de indhentede Erklæringer fra vedkommende Udfrivningsembedsmænd, men ogsaa Ministeriet og Statsraadet, saa er det Forsamlingens Sag at afgjøre, hvorvidt denne Autoritet kan være tilstrækkelig afgjørende imod de Grunde, jeg troer der tale for den modsatte Mening. Naar det endvidere er sagt, at jeg ikke har stillet noget Ændringsforslag, der vel maaffee kunde have medført nogen Lempelse i det forelagte Udkast, da har jeg ikke funden Anledning til at stille noget Ændringsforslag, fordi det forekommer mig, at der ikke var nogen tilstrækkelig Grund for at vedtage hele Loven. Iøvrigt har jeg ogsaa yttret, at hvis Ministeriet skulde finde, at der dog var enkelte Personer, der burde være en særlig Behandling undertaastede, saa vilde der derom kunne forelægges et nyt Lovudkast. Men det forekommer mig ogsaa mindre passende, om jeg ogsaa havde denne Mening, at Loven for en Deel maatte gjøres gjældende, at have stillet et Ændringsforslag, der ophævede Hovedprincippet og Hovedbestemmelserne, og blot tog Anledning af det forelagte Udkast til at foreslaae visse enkelte Bestemmelser. Naar den høitærede Justitsminister mener, at jeg ved at indrømme, at Regjeringen kunde paa den Tid, da Loven af 12te Februar 1849 udkom, have renonceret paa den Krigstjeneste, som de omhandlede Personer ved deres Stilling havde paataget den, og derimod behandlet dem efter Loven, tillige derved skulde have indrømmet, at de hørte under Loven, saa forekommer der mig ikke at være noget Bindende heri; thi dersom Regjeringen havde bortryddet den eneste Hindring, der var for, at de kunde behandles efter Loven, ved at fritage dem for den contractmæssige Bærnepligt, der hvilede paa dem, da var det ganske ustridigt, at de hørte under Loven.